

Csibinek Vendéglő

A Kíváncsi Macskához

Csibinekő Vendéglő

A Kíváncsi Macskához

TAKAHASI JUTA

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Yuta Takahashi: *The Chibineko Kitchen*
First published in Great Britain in 2024 by John Murray,
translated by Cat Anderson

Original Japanese edition: *Chibinekotei No
Omoidegohan: Kuroneko to Hatsukoi Sandwich*
Published in 2020 by Kobunsha Co. Ltd., Tokyo

Hungarian language translation rights arranged
with Kobunsha Co., Ltd.
through The English Agency (Japan) Ltd.
and New River Literary Ltd.

Fordította
Antóni Csaba

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Ilya Milstein

ISBN 978-963-636-734-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Yuta Takahashi 2020
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Antóni Csaba 2025

1.

Egy vörös foltos macska és egy tál párolt hal

アイナメ

Az *ainame**

A különleges csemegének számító *ainame* a Japán körüli vizek gyakori hala, különösen a sziklás partok mentén vagy a zátonyok környékén fordul elő, ahol bőséggel talál táplálékot. Az Ucsibó vidékén is fellelhető, amelynek területe a Csiba prefektúrabeli Bószó-félsziget nyugati

* *Hexagrammos otakii*: a Japán körüli vizekben élő őshonos hal, a köllöntefélék családjába tartozik, magyar neve nincs, angolul „kövér zöldikének” (*fat greenling*) nevezik. (A regényben szereplő lábjegyzeteket a fordító készítette.)

felét foglalja magában. A hal horgászszezonja nyártól télíg tart.

A visszafogott ízű *ainame* pompás étel. Elkészíthető bőrén sütve, *szasimiként*,* pácolva és grillezve, *kinomékörettel*,** vagy *hot potban**** párolva.

* A japán konyha egyik fő fogása, különböző módokon elkészített és tálalt nyers halhús.

** A japánbors (*szansó*) zsenge hajtásaiból és leveleiből készített köret.

*** *hot pot*: Kínából származó étkezési forma, ami abból áll, hogy az asztal közepén fortyogó alaplében mindenki maga főzi meg és szedi ki a különböző alapanyagokat.

Feketefarkú sirályok köröztek felette.

A lány korábban már olvasott róluk, látta őket a tévében, de talán ez volt a legelső alkalom, hogy a való életben találkozott velük. „Tengeri macskáknak” is szokás nevezni őket. A vijjogásuk hallatán – *Mjáá! Mjáá!* – nem kellett különösebb magyarázat, hogy miért. Volt valami gyászos a hangjukban. Váratlanul egy kóbor macska képe villant be a gondolataiba.

Niki Kotoko, aki abban az évben lett húszéves, az egyik ucsibói parti városkába tartott. Kék tenger, azúr égbolt és homokos föveny tárult a szeme elé – a part mentén fehér kagylózúzalékkal felszórt, aszfaltozatlan ösvényféle kanyargott. A telefonon kapott útba igazítás szerint, ha továbbmegy ezen a kagylós úton, eljut a Csibinekóhoz. Ez volt ugyanis az úti célja, egy étterem a tengerparton, a Csibineko Vendéglő a Kíváncsi Macskához.

Még reggel kilenc sem volt. Talán a korai óra miatt, senki sem mutatkozott a parton. Sőt, az ideúton is alig-alig találkozott valakivel. Tokióhoz képest, ahonnan reggel útra kelt, ez igazán csendes helynek tűnt.

– Egy városka a tengerparton... – suttogetta magában. A tekintete hosszabban elidőzött

a sirályokon és a parton, majd megindult az ösvényen. A kagylóhéj tolakodóan hangosan csikorgott a talpa alatt; úgy érezte, a csikorgással megtöri az álmos városka idilli hangulatát.

Október közepe volt, de az ősz valahogy vonakodott megérkezni. Nyári időjárás uralta a vidéket. A felhőtlen égen a nap kitartóan tűzött a tájra. Hálát adott, hogy magával hozta a kalapját, aminek széles karimája védelmet nyújtott a makacs, tolakodó napsugarak ellen. Bőre fehér volt, és ő maga is fehér ruhát viselt. Sápadt bőrével, hosszú hajával és a csinos, de már-már divatjamúlt öltözkéssel jobban illett volna a Sóva-korszakba.* A bátyja, Juito imádta ezzel cukkolni.

– Olyan *retró* vagy, Kotoko – mondogatta –, mint egy gazdag, puccos nőcske az ötvenes évekből!

Elég volt csak felidéznie testvére szavait, máris könnybe lábadt a szeme. De ennek nem a csúfolódás miatt érzett harag volt az oka. Azért támadt mindig sírhatnékja, mert bátyja

* A japán történelem 1926-tól 1989-ig tartó időszaka, amely egybeesik Hirohito császár uralmával.

már nem volt vele. Már ennek a világnak sem volt többé része, mert meghalt három hónapja.

Meghalt. És ő, Kotoko okozta a halálát.

Az egyetemek bezártak a nyári szünidőre. Este történt. Kotoko a városba tartott. Egy szerzőnek, akiért rajongott, akkoriban jelent meg egy új könyve. Azt tervezte, hogy az állomás előtti nagy könyvesboltban vesz majd egy példányt. Könnyedén megrendelhetette volna online, de elszomorította a gondolat, hogy ezzel talán egy újabb könyvesboltot vihet csődbe.

A boltba érve látta, hogy halmokban áll a keresett kötet – láthatóan nagyon jól fogyott. Vett egy példányt, majd rögtön elhagyta az üzletet. Hat óra múlt. Élesen vissza tudott rá emlékezni, mennyire elvakította az alacsonyan járó nap alkonyati fénye. Hunyorogva körbenézett; tekintete minden különösebb ok nélkül az állomásra szegeződött, éppen akkor, amikor a testvére kilépett az épületből.

– Hé, Juito! – kiáltott oda neki.

– Á, te vagy az, Kotoko! – kiáltott vissza örvendezve a bátyja.

Véletlen találkozás volt. A könyvesbolt és az állomás egymás szomszédságában álltak, alig tízpercnyi sétára az otthonuktól. Ha bármelyikük a városban járt, rendszerint ilyenkor indult haza, hogy időben érkezzen a vacsorához, ezért nem volt benne semmi meghökkentő, hogy egymásba botlottak.

– Hazafelé?

– Aha.

Nem szóltak, csak csendben lépkedtek egymás mellett. Amikor együtt voltak, nem érezték szükségét a beszélgetésnek. Kotoko gondolatai az imént vásárolt könyv körül jártak. Alig várta, hogy hazaérve nekifoghasson az olvasásnak. Elképzelte az előtte álló békés estét. Sejtelte sem volt róla, hogy az események teljesen más, szörnyű fordulatot vesznek majd. Arról sem nagyon vett tudomást, hogy bátyja ott sétál az oldalán.

Öt perce mehettek, amikor megálltak a jelzőlámpáknál egy keskeny kereszteződésben. Az utca az állomáshoz futott ki, ezért mindig nagy volt rajta a forgalom. Nem támadt benne rossz előérzet; csak állt ott várakozón. Most sem nézett a bátyjára. Nem tudta felidézni Juito arckifejezését, miközben a zöldre vártak.

Alig néhány pillanatig álltak ott, amikor a lámpa máris váltott. Kotoko lelépett a járda-szegélyről, továbbra sem nézve a testvérére. Már túljutottak az út felén, amikor megtörtént. Egyszerre csak meghallotta a motorhangot egészen közel – túlságosan közel. Felkapta a fejét, s gyorsan körbenézett. Eszelős sebességgel egy autó száguldott feléjük; egyenesen őfelé!

El fog ütni! – futott át rajta a gondolat.

Érezte a veszélyt, de teste nem engedelmeskedett. Képtelen volt elfutni. Kővé dermedt, lábát lebénytotta a félelem. Rémületében szorosan behunyta a szemét. Aztán ütést érzett a hátán. Egy pillanatra úgy hitte, az autó találta el, de a lökés más irányból érkezett. Valaki hátba táasztította, olyan erővel, hogy előrerepült, majd az úttestre zuhant. Felsértette a térdét, csúnyán beütötte a könyökét, de az autó végül elszáguldott mellette.

Mi történt?

Azt kívánta, bárcsak ne tudná a választ; hogy a rideg tények ne jussanak el a tudatáig. Aztán elkövetkezett a pillanat, amikor mégis visszanézett. Le kellett volna hunynia a szemét, de nem tette meg. Láta az egészet. A bátyja volt az, aki ellökte őt az autó útjából, aki megmentette.

Az autó szinte már elérte, amikor Juito erőteljesen hátba taszította.

– Miért? – motyogta Kotoko, de a szavait senki sem hallotta.

Biztonságban volt, de testvére a levegőbe emelkedett, ahogy az autó átszáguldott a kereszteződésen. Úgy ért földet, mint egy zsinórját veszített marionett. Nem mozdult többé. Ott feküdt az úton mozdulatlanul, természetellenesen kifordult testtartásban. Felharsant egy autó dudája; valaki felsikoltott. Hangok repkedtek mindenfelé.

– Hívják a mentőket!

– Hívják a rendőrséget!

– Hé! Maga, ott, rendben van?

A kérdés bizonyára neki szólt. Tisztán érzékelte, de nem tudott válaszolni. Gondolatai összezavarodtak, hang nem jött ki a torkán. Egyre csak bátyja mozdulatlanságba merevedett testét bámulta üveges tekintettel. Úgy emlékezett, mintha a nevét suttogta volna. Eljutott a füléig a mentőautó és a rendőrségi szirénák vijjogása, de mire odaértek az orvosok, Juito már nem élt.

Kotoko a kagylózúzalékkal felszórt ösvényen haladt. Nem tudta magában tartani a könnyeit. Könnyfátyolba burkolódzott körülötte a táj. Bátyja halála óta nem telt el nap, hogy ne sírt volna, de itt most nem volt helye a könnyeknek. Egy étterembe tartott, s nagyon kínos lett volna, ha kisírt arccal és dagadt szemmel érkezik meg. A könnyeivel küzdve megállt, majd felnézett az égre. A végtelen kékséget bámulva úgy érezte, a tér mindenestül elnyeli és feloldja a lényét.

Némiképp megnyugodva az órájára pillantott – vészesen közeledett asztalfoglalásának az időpontja. Sietősre kellett fognia, hogy időben a Kíváncsi Macskához érjen. Már éppen kilépett volna, amikor megesett a dolog. Egyszerre csak a semmiből szélölkés támadt a víz felől. Mivel csendes volt az idő, nem készült fel a váratlanul erős szélre, ami így lefújta a fejéről a kalapot és messzire elsodorta.

– Ó, ne! – sikkantotta. A kalap a víz felé lebegett; úgy tűnt, rövidesen a tengerbe esik.

Választania kellett, vagy az elcsatangolt kalap után veti magát, vagy hagyja, hogy a vízben kössön ki. Nagyon a szívéhez nőtt a kalap, ezért nem hagyta annyiban. Soha nem volt valami

nagy futó, most mégis a szökevény kalap után eredt.

Ekkor egy alak bukkant fel, aki elsprintelt mellette. Egy férfi.

Megpróbálja megmenteni a kalapom! – gondolta Kotoko. A férfi, aki hagyta őt, hátulról pontosan úgy nézett ki, mint halott bátyja. Magas volt, a teste karcsú, s a haját is ugyanolyan hosszan hordta, ahogyan a testvére frizurája megmaradt az emlékezetében.

– Juito! – tört fel belőle, de a férfi vélhetően nem hallotta. Legalábbis nem fordult meg, hanem nagyot ugrott felfelé, a nap irányába.

Csodásan festett, ahogy ott repült a levegőben. Hátulról megvilágítva úgy hatott, akár egy kitárt szárnyú angyal. Azt hitte, a bátyja tért vissza a túlvilágról; talán egy csoda van kibontakozóban a szeme előtt. Azért jött ide, mert folyton Juito járt a fejében, látni akarta őt. Itt valami rendkívüliben reménykedett; ha pedig ez lenne az a rendkívüli dolog, akkor semmi sem tehetné boldogabbá.

De csalódnia kellett. Hamar ráébredt, hogy szó sincs semmiféle csodáról.

A férfi a jobb kezével elkapta a kalapját, mielőtt az a vízbe esett volna. Megfordult, így

Kotoko megláthatta az arcát. Nagyjából egyidős lehetett a bátyjával. A húszas évei elején járhatott, de nem Juito volt. Ráadásul volt benne valami, ami miatt a „fiatalember” vagy inkább a „fiú” szó jobban illett rá, mint a „férfi”. Bátyja külseje, megjelenése erőt és férfiasságot sugárzott, s jól állt neki a napbarnított bőr. Ennek a fiatalembernek az arcvonásai lágyabbnak hatottak. A bőre sápatag volt, majdhogynem színtelen. Elegáns, vékony keretes szemüveget hordott.

Az nem női szemüveg? – csodálkozott magában Kotoko. Határozottan női szemüveg volt, mégis jól illett a fiatal férfi androgün vonásaihoz. Hasonlított a lányoknak készült *mangák* főszereplőjéhez: a gyengéd főhős megtestesítője, aki elrabolja a hősnő szívét.

Az ismeretlen odalépett hozzá, majd felmutatta a kalapot.

– Parancsoljon!

Hangja kedves volt, illett a lány vonásaihoz. Kotoko tudta, hogy hallotta már valahol ezt a hangot, de nem tudta hová tenni.

– Ezer köszönet – mondta zavarában. Elvette a férfitől a kalapot, majd hálája jeléül meghajolt előtte. Hiszen az ismeretlen vette a fáradságot,

hogy a kalap nyomába eredjen, miközben ő szájatva a bátyjáról ábrándozott. Egyáltalán, honnan bukkant elő ez az ember? Hiszen szentül meg volt győződve arról, hogy rajta kívül egy teremtet lélek sincs a közelben.

– Ön bizonyára Niki Kotoko kisasszony – szólalt meg az idegen.

Kotoko korábban soha nem találkozott vele, ő azonban mégis tudta a nevét. Meglepetten bólintott.

– Iiigen... én vagyok... És ön? – kérdezett vissza bártortalanul.

– Elnézését kérem, hogy nem mutatkoztam be hamarabb! A nevem Fukucsi Kai. A Kíváncsi Macskából. Nagyon hálásak vagyunk, hogy mára nálunk foglalt asztalt. – Bemutatkozás közben mélyen meghajolt. Kotoko maga is illetudó lánynak számított, de a fiatal férfi udvariassága egy egészen más szintet képviselt.

A divatos, nagyon is hozzá illő szemüveget viselő Kai tehát abból az étteremből jött, ahová tartott. Amint meghallotta a hangját, Kotoko már tudta, honnan ismerős – ő intézte a foglalást telefonon.

Juito temetése után sötét és sivár napok telepedtek a Niki családra. Senki sem beszélt a másikkhoz.

Apja egy környékbeli kis hitelintézet alkalmazottja volt, anyja pedig félállásban a helyi szupermarketben dolgozott. Mindketten csendes, szelíd emberek voltak. „Olyan kedves emberek a szüleid!” – mondogatták mindig a barátai, amikor átjöttek hozzá. Ez volt az igazság. A szülei valóban kedves emberek voltak. Soha nem hallotta, hogy felemelték volna a hangjukat.

A bátyja volt szülei öröme és büszkesége. Már az általános iskolában kiemelkedett osztálytársai közül az eredményeivel, ráadásul a sportban is ígéretes tehetségnek tartották. Az alsó-középiskolában a diáktanács vezetőjévé választották. Mintha csak el lett volna rendelve, bejutott a környék legjobb állami felső-középiskolájába. Sikeresen vette az egyetemi felvételiket, majd jogot kezdett tanulni egy nagy hírű, a szigorú válogatási elveiről hírhedt magánegyetemen. Minden szempontból sínen volt az élete.

Kotoko úgy gondolta, miután Juito megszerezzi a diplomát, folytatja a tanulást, hogy ügyvéd

vagy akár ügyész váljék belőle. Ám Juito még az első év befejezése előtt közölte a családdal, hogy kibukott az egyetemről. Őt *csak* meglepte a hír, nem úgy a szüleit, akik szinte sokkot kaptak a bejelentéstől.

– Hogy érted azt, hogy kibuktál? – kérdezte apjuk olyan hangsúllyal, mint egy kihallgatótiszt.

– De mihez kezdesz most? – aggodalmaskodott az anyjuk.

A szülők a várakozás izgalmától megfeszült arccal meredtek rá. Hangjukból egyértelműen kicsengett, hogy nem lesz ínyükre a válasz, amiről tudták, hogy úgyis el fog hangozni. Bátyja azonban ennek ellenére egyenesen a szemükbe nézett, majd kibökte:

– Színész akarok lenni!

Az egyetem elején Juito csatlakozott egy kisebb helyi színjátszó társulathoz. Kotoko tudta, mennyire komolyan veszi a testvére a színjátszást, de azt álmában sem gondolta volna, hogy emiatt otthagyja az egyetemet. Ez láthatóan a szülei fejében sem fordult meg.

– Nem tudnád a tanulás mellett csinálni a színészkedést? – kérdezték. Részükről ez teljesen jogos felvetésnek hangzott. Hiszen melyik szülő

akarná, hogy a gyereke otthagyjon egy nagy hírű egyetemet – ahová a saját erejéből és tehetségéből jutott be – ilyen ok miatt?

– Nem akarom a szabadidőmben csinálni. Az egész lényemmel benne akarok lenni! – jelentette ki határozottan Juito, elosztatva minden kétséget. Látszott rajta, az arcvonásain, hogy már eldöntötte a dolgot. Színész lesz belőle.

– De hát ez tényleg ennyire egyszerű lenne?

– Ez szintén jogos kérdésnek hangzott anyjuk részéről. Kotoko nem sokat tudott a színészkedésről, de abban meglehetősen biztos volt, hogy alig néhány embernek sikerül csak valóban befutni ezen a pályán. Az egyetemen maradni, majd a diploma után keresni valamilyen joghoz kötődő állást – ez sokkal észszerűbb választásnak tűnt. A bátyját azonban ez nem ingatta meg az elhatározásában.

– Jól tudom, mennyire nehéz hivatás. De bele kell vágnom! Így akarom! – vágta rá Juito. Szemernyi kétség sem volt a hangjában. Talán már látta is maga előtt az utat. – Csak egy életem van, s nem akarom, hogy utólag bármit is megbánjak. – Mindezt olyan hittel és hévvel mondta ki, hogy már-már meggyőzte szüleit az igazáról.

– Három éven belül fel fogok mutatni valamit. Meglátjátok, szerepet kapok egy tévésorozatban! Ha pedig kudarcba fullad a karrierem, akkor jelentkezni fogok egy állami egyetemre. Később meg beállok az arctalan közalkalmazottak közé!

Ezzel a feltétellel szülei elfogadták a döntését. Úgy gondolhatták, nincs értelme vitatkozni a fiukkal, ha ennyire elszánt. Talán még azt is elhitték, hogy végül valamilyen közhivatalnok lesz belőle. Ami Kotokót illette, ha őszintén magába nézett, ő is hajlott erre. Színésznek lenni, bekerülni a tévébe – mindez légből kapott ábrándnak hangozhatott. Ám a három év letelte előtt kiderült, hogy bátyja nagyon is közel került az álmai beteljesüléséhez. Abban az évben, amikor Kotoko elkezdte az egyetemet, testvére színpadi főszerepet kapott. A következő évben pedig végigküzdötte magát egy sor tévés meghallgatáson, és a végén főszerepet osztottak rá egy sorozatban. A főhős legjobb barátját alakította.

Egyre több figyelem irányult rá. Kezdett feltűnni a magazinok oldalain mint ígéretes, feltörekvő színésztehetség, sőt, televíziós beszélgetésekre is meghívták.